

7 De zeven magen der eenzaamheid

Galileo Galilei, gore klootzak, de wereld is niet rond. Ze is bergafwaarts. Alsmaar bergafwaarts. En de aarde, ze kan dan misschien wel rond de zon draaien. Maar de zon, zij, ze draait voor mijn ogen. De hele tijd. Ze toont me haar rug. Alle schakeringen van zwart. Ooit dacht ik dat blinden gelukkig zijn, vermits zij zien wat ze willen zien. Maar ik ben een blinde die zelfs dat niet ziet. Sterker nog, ik ben niet eens blind. Mijn ogen, in prima conditie, staan daar in hun kassen als beschilderd porselein. Versiersel, ornamenten, decor te wezen. Mijn pupillen gapen wijdopen de wereld in maar het blijven lege kraters, die ooit vulkanen waren, maar mijn lava is op. Ik ben op.

Leeg ... en bol.

Bol van gedachten. Jouw leegte vul ik nu met denken. Denken. Denken. Denken. Ik ben een atleet der denkpistes, een hersengymnast ben ik. Een dag zonder denken, dat wil ik. Opstaan en niets denken, gaan slapen en nog altijd niets gedacht hebben. Als er dan toch leegte moet zijn, laat ze dan totaal zijn. Ik verkies de absolute leegte boven dit halfslachtige, schijnzwangere gedrocht. En als ik dan toch bol moet zijn, laat me dan bol zijn van leven. Maar, neen, iedere vorm van levenslust heb jij me afgepakt. Verbrand. Afgefikt en uitgeblust. Levend gecremeerd ben ik, mijn ademwegen branden, knijpen me bij de keel, je koelte schroeit mij uit. Ik draag dit langzame sterven dat zo'n tachtig jaar duren kan niet langer meer. Ik leef omdat mijn hart me verder pompt. Steeds verder en verder ... verder weg van jou.

Hoohoo, ik ben net een weekdier dat zichzelf meesleurt, een spoor van geslijm en gesnotter achter zich aan ...

Met een pottenlikker haal ik de kleinste herinnering uit mijn geheugen, schrapend langs mijn hersenpan. Ik kauw en herkauw al de letters van de woorden die jouw zinnen vormden, in mijn zeven magen der eenzaamheid. Mijn hart holt mijn adem achterna, die vlug vlucht om ergens op adem te kunnen komen, ergens in je armen of ergens elders, waar mijn spieren thuis zijn en ontspannen kunnen lachen. Zo doorloop ik al mijn lichaamsstanden op zoek naar rust. De spanning snijdt mijn hart en ik, ik weet niet of ik dit kan volhouden. Ik leef omdat mijn hart me verder pompt. Steeds verder en verder ... verder weg van jou.

Mijn handen, zacht en hol door jouw borsten zoeken naar hun tegenhangers, als

blindegeleidestokken klikklakken ze iedereen tegen de borst. Mijn oogballen, het zoeken moe, staan op barsten en mijn netvlies trilt, rilt een hoge klaagzang. Als de wereld stil is en mijn huis slaapt, is het feest in mij. Op het ritme van mijn hart vragen mijn ingewanden elkaar ten dans en als ze even moe zijn, drinken ze mijn bloed dat als een formule 1-wagen mijn lichaam doorkruist. Mijn zenuwen, onderhevig aan de wind die mijn lijf vult, kruipen samen, krimpen en kraken en ik, ik weet echt niet of ik dit kan volhouden. Ik leef omdat mijn hart me verder pompt. Steeds verder en verder ... verder weg van jou.

En ja, ik heb een geslacht dat vrijen wil, maar het weegt niet op tegen mijn huid, die miljoenen poriën, die openstaan en jouw naam roepen.

Ik heb je jouw zelfontwikkelde woordenschat nooit kwalijk genomen, jij moest nooit op je zinnen letten van mij, maar noem dit niet

'leven'. Sterven, dat is het. Langzaam sterven. De wolken spelen 'Antoinette, wie heeft de zon?' En jij? Wo bist du bleben? Mi lanct na die ghezelle min. Du corst de dood en du litst mi 't leven. Ik leef omdat mijn hart me verder pompt. Steeds verder en verder ... verder weg van jou.

Dat zout op mijn wangen komt niet van de zee.

De kunst van het relativieren is niet iedereen gegeven. Onverschilligheid omtrent de liefde is eerder elitair. En ik, ik vlieg als een roofvogel over het veld van mijn gevoelens en bij het minste probleem duik ik naar beneden, dieper en dieper. Ik ben de prooi van mijn eigen melancholie. Rein wil ik zijn. Mezelf recycleren tot een onbeschreven blad. Maar met onuitwisbare inkt heb jij jezelf als hoofdfiguur van mijn autobiografie geprofileerd. Ik kan er niet omheen dat jij mijn spil bent. Je bent het. En zo heb je me niet alleen mijn wereld te

dragen gegeven, maar ook de jouwe. En als presentje heb je er de hele aarde bij gedaan. Torsend op mijn schouders, zakkend door mijn knieën. Ik ben Atlas niet. Zelfs Jezus kon het niet alleen. Wees mijn Simon uit Cyrene. Sirene. Ik leef omdat mijn hart me verder pompt. Steeds verder en verder ... verder weg van jou.

Dit moet stoppen. Snel en makkelijk als een kniebuiging. Ik wil sterven. Door te snel jouw naam achter elkaar te zeggen. Ik schenk mijn lichaam aan de kunst. Een mooi einde wil ik: ik wil op de horizon gaan liggen zodat de zon me dooddrukt als ze ondergaat. Ik schenk al mijn lucht aan de arme landen. Ik los op, ik verdwijn in het niets. Vermist. Verneveld. Verdwenen. Voorgoed.

Maar goed, verdwenen zal ik zijn. Nog voor de haan drie keer kraait, zal iedereen mij vergeten zijn. Nog voor de aarde drie keer draait, zal niemand mij herinneren.

Ik ben niet meer. Ik ben alleen nog maar dit.
Want zolang ik jou in de mond neem, Maura,
zolang ik jou over mijn tong laat glijden, zolang
ik jou belichaam, zolang ben jij. Zolang zijn wij.
Wij zijn meer waar dan ik. En als men je ooit
vraagt 'waarom', zeg dan: een muur is koud en je
krijgt er je armen niet omheen.

